

Hallhatatlanok

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 45. szám, 2020. november 6.

Erna olvasni kezdett, fél oldal, egy, hirtelen el-elakadt a szava.

Nincsen neve annak az embernek, akiről szól a történet. Milyen lehet az arca, hogyan reszel a beszéde, hogyan mozdul a keze, a lába. Hogy néz ki, szép, csúf, érdekes, nevetséges? Úgy néz ki, mint... Gál tanár? Talán úgy. Néhány papírlap zizeg mindössze. Egy novella csak. Így nevezik ezt, hogy novella. Történet. Aminek, kérem, van csattanója, anélkül nehéz lenne emlékezetessé válnia, csak mert a csattanóra mindig emlékszünk, az olyan, mint egy tréfa hangos poénja. Úgy tartják az okosok, a csattanó az, hogy lezárjuk az életnek ezt kis részletét, bizonyosan zárlat, valószínűleg temetés. Zárjad derengő, kemény gyöngybe az egészet. A csattanó az, hogy a gyöngy a földön koppan. Ami csak elgurul, hm.